

Dosar nr. 1000/CAF/2005

ROMANIA
TRIBUNALUL VALCEA

SECTIA CONTENCIOS-ADMINISTRATIV SI FISCAL

SENTINTA Nr. 1000/CAF

Ședința publică din 13 iunie 2006

Tribunalul compus din:

Președinte :

Grefier : Alexandra

Pe rol fiind pronunțarea asupra acțiunii formulate de S.C. SECURITY INVESTING S.A. societate în faliment reprezentată de S.C. VALCEA S.R.L. prin str. Școlii Magheru nr.17, jud. Valcea, în contradictoriu cu DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE cu sediul în str. Școlii Magheru nr.17, jud. Valcea.

La apelul nominal făcut în ședință publică au lipsit părțile.

Procedura este îndeplinită legal.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, constatându-se că dezbaterile asupra fondului cauzei au avut loc în ședința publică din 06 iunie 2006, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință din acea dată - încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, s-a trecut la soluționare.

TRIBUNALUL,

Deliberând, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la nr. 1000 din 13.08.2005, reclamanta S.C. SECURITY INVESTING S.A. societate în faliment reprezentată de lichidator judiciar S.C. VALCEA S.R.L. în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE, a cerut anularea deciziei nr. 1000/13.07.2005 și a tuturor actelor fiscale pe care pârâta le-a menținut prin decizia atacată, precum și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată ce se vor efectua cu acest proces.

În motivarea acțiunii reclamanta a invocat în principal că organul fiscal a calculat eronat impozitul pe profit întrucât a majorat cheltuielile excepționale și nedeductibile fiscal cu suma de lei care trebuia inclusă în categoria cheltuielilor deductibile, deoarece acestea se referă la amortizarea unui teren care, conform legii, nu este supus amortizării.

Potrivit art.22 alin.2 din Ordinul nr.217/1999, în cazul tranzacției la preț de vânzare mai mic decât cel de achiziție, diferența rămasă neacoperită se include pe cheltuieli nedeductibile doar în cazul tranzacțiilor dintre contribuabili sau dintre aceștia și o persoană fizică, ori o entitate fără personalitate juridică ce participă la conducerea, controlul sau capitalul altui contribuabil, valoarea ce va fi recunoscută de autoritatea fiscală fiind cea de piață a tranzacțiilor.

Calculul eronat al impozitului pe profit s-a datorat și faptului că organul fiscal a diminuat veniturile societății cu suma de 1.100.000,00 lei întrucât, nelegal, nu a luat în considerare factura de ștornare nr.2102031/31.12.2003 emisă de reclamantă pentru PCC s-a emis pentru suma de 1.100.000,00 lei, venituri pe care reclamanta nu le-a realizat sau încasat.

În motivarea refuzului de a lua în considerare această factură de ștornare, organul fiscal a susținut că acest înscris s-a transmis prin poștă, nu este ștampilată de furnizor și prin introducerea acțiunii în justiție s-a demonstrat că nu a existat intenția reclamantei de a renunța la creanță. Ca atare, factura de ștornare nu reprezintă document justificativ întrucât nu a fost recunoscută de PPC Sterom.

A susținut reclamanta că factura de ștornare s-a emis în temeiul artr.18 și 31 din Legea nr.345/2002, având în vedere că prin factura nr.1.0652/14.09.2003 s-a facturat eronat suma de 1.100.000,00 lei, reprezentând dobândă legală și inflație. Eroarea s-a constatat ulterior transmiterii facturii și constă în aceea că această sumă nu era determinată pe baza unui contract sau a unei sentințe judecătorești, nefiind o creanță certă. Quantumul daunelor interese urma a fi stabilit de către instanța de judecată printr-o sentință definitivă, având în vedere litigiul care exista pe rol între cele două societăți și care viza acest aspect.

Cu privire la calculul TVA, organul de control a susținut că TVA trebuia majorată cu suma de 1.100.000,00 lei, reprezentând TVA aferentă facturii nr.171000/14.09.2003 emisă de reclamantă S.C.PCC s-a emis pentru suma de 12.400.000,00 lei întrucât organul de control nu a luat în considerare factura de ștornare a acestei facturii pe care o consideră că nu este document justificativ.

A susținut reclamanta că factura de ștornare pe care a emis-o către Sterom Cămpina a fost dată în aceleași condiții cu prima factură, iar această societate a refuzat să o semneze întrucât numai prima o avantaja.

Primind factura, agentul economic avea obligația să o înregistreze în evidența contabilă sau să comunice refuzul la plată către emitent, ori în cauză, societatea a primit factura pe care nu a refuzat-o la plată. Ca atare, ea se află evidențiată în contabilitatea sa.

Cu privire la calculul impozitului pe dividende, reclamanta contestă atât stabilirea corectă a sumei ce putea fi repartizată ca dividende, cât și cota de impozitare a acestora.

Referitor la primul aspect, organul de control a apreciat că suma ce putea fi repartizată cu titlu de dividende la sfârșitul anului 2001 este de 1.100.000,00 lei, în loc de 1.100.000,00 lei. Pentru a ajunge la această sumă, pârâta a scăzut din profitul impozabil aferent anului 1999 pierderea realizată în anul 2000 și astfel a rezultat profitul recalculat în valoare de 10.904.000,00 lei. Această modalitate de calcul contravine O.G.70/1994 și H.G.402/2000 prin faptul că s-a recuperat pierderea din profitul anilor anteriori și nu din profitul anilor ulteriori.

Pârâta a luat strict soldul contului 107 "rezultat reportat" fără să facă o analiză analitică a lui, deși a avut la dispoziție toate actele contabile ale societății.

În concluzie, profitul impozabil aferent anului 1999 în valoare de 12.537.816.211 lei stabilit de societate și repartizat de AGA ca dividende este cel corect și nu cel impus forțat și nelegal de către pârâtă.

Cât privește cota de impozitare a dividendelor, reclamanta susține că impozitul pe dividende a fost calculat greșit de către organul fiscal prin aplicarea cotei de impozitare de 10%, în loc de cea de 5% așa cum prevede art.36 din O.G.73/1999 pentru veniturile sub formă de dividende distribuite persoanelor fizice.

A precizat reclamanta că are un capital social de 4 miliarde lei divizat într-un număr de 4 mii acțiuni la purtător cu o valoare de 1.000.000 lei fiecare, purtând seria A B și fiind numerotate de la 0001 la 4.000, acțiuni ce pot fi transmise între acționari prin traducțiune directă.

Nu există nici o obligație asumată de către acționarii societății de a da socoteală pentru modul său momentul înstrăinării acțiunilor la purtător, sau de a înregistra la ORC transferul efectuat. Ca atare, ORC nu are competență de a furniza date care vizează tranzacții cu acțiuni la purtător conform art.99 din Legea nr.31/1990.

Tabelul nominal cu persoanele fizice cărora li s-au distribuit dividende a fost pus la dispoziția organului de control, dar acesta l-a ignorat în totalitate.

În concluzie, se solicită instanței să rețină că procentul de impozitare a venitului din dividende este cel de 5% aplicabil persoanelor fizice, dat fiind faptul că nu au existat acționari persoane juridice îndreptățiți să le încaseze.

Reclamanta a contestat și perioada pentru care s-au calculat accesoriile la debitele principale întrucât la data de 1.07.2002 s-a deschis procedura judiciară a reorganizării și falimentului prevăzute de Legea nr.64/1995 (sentința nr.1019/C/2002 pronunțată de Tribunalul Vâlcea), iar organul de control a calculat obligațiile accesorii până la data intrării în faliment (30.09.2003) cu încălcarea prevederilor art.37 din Legea nr.64/1995.

În susținerea acțiunii, reclamanta a depus la dosar înscrisuri (filele 19-72).

Acțiunea este scutită de plata taxei judiciare de timbru conform art.58 din Legea nr.64/1995, republicată.

Pârâta a depus la dosar întâmpinare prin care a cerut respingerea acțiunii ca nefondată, motivat în esență pe argumentele ce urmează:

Referitor la sursa impozitului pe profit, suma de 1.179.001.943 lei a fost considerată de organul de control ca nedeductibilă la calculul impozitului pe profit întrucât pentru suma totală de 1.179.001.943 lei la care terenul și hala au fost achiziționate, reclamanta a constituit cheltuieli cu amortizarea numai pentru hală în valoare de 600.000 lei.

În condițiile în care cele două imobile s-au vândut cu suma de 1.179.001.943 lei a rezultat o diferență neacoperită de 1.179.001.943 lei. Pentru ca o cheltuială să fie deductibilă la calculul impozitului pe profit, trebuie să se regăsească în prețul produsului vândut și să fie recuperată prin venituri conform

art.4 alin.1 și 2 din O.G.70/1994, modificată și completată, precum și Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.15/1994.

Pentru suma de 1.054.937,33 lei cu care s-au majorat veniturile societății, s.a susținut că în condițiile în care reclamanta a intrat în procedura falimentului la data de 09.09.2003, lichidatorul desemnat a întocmit factura de ștornare nr.2 21/31.12.2003 prin care s-a ștornat factura nr.1 102031/14.09.2003 pentru suma totală de 1.054.937,33 lei din care TVA de 170.227,43 lei. Această factură cuprinde mențiunea la rubrica „semnătura de primire” – prin poștă, iar la rubrica privind „expediția” - numele lichidatorului.

Factura de ștornare nu a fost primită de S.C. PCC CAMPINA, astfel că, în conformitate cu prevederile HG 859/2002, Legea nr.82/1991, republicată, și Normele metodologice de utilizare a formularelor comune aprobate prin OMF 425/1998, organul de control a apreciat corect că această factură nu a dobândit calitatea de document justificativ și, ca atare, nu reprezintă un document legal de înregistrare în contabilitate.

Ștornarea este o metodă de corectare a unor erori din contabilitate, sau se utilizează în cazul unor înregistrări cu caracter provizoriu.

Atâta timp cât lichidatorul nu poate face dovada transmiterii prin poștă a facturii de ștornare și având în vedere că la data de 29.04.2004 s.a formulat cerere de chemare în judecată a S.C. PCC CAMPINA, nu se justifică operațiunea de ștornare.

Cu privire la sursa TVA pentru suma de 1.054.937,33 lei care provine din operațiunea efectuată de către lichidatorul desemnat, prin întocmirea facturii de ștornare nr.2102031/2003, se impun aceleași considerente ca în cazul sursei impozit pe profit, iar în ceea ce privește TVA în valoare de 170.227,43 lei, nici în ^{cazul} soluționării contestației pe cale administrativă și nici în acțiune nu se aduc argumente de către reclamantă în favoarea unor concluzii de reanalizare a sumei.

Referitor la sursa impozit pe dividende, reclamanta a înregistrat în anul 1999 un profit de 1.110.316,23 lei.

În luna aprilie 2002 în creditul contului 457 și „dividende de plată” a înregistrat profitul de mai sus, iar în debit plăta dividendelor în sumă de 11.939.425.400 lei.

În aceste condiții, reclamanta a calculat și înregistrat impozit pe dividende în cotă de 5%, rezultând ca impozit pe dividende suma de 596.958,12 lei.

Organul de control a constatat că impozitarea cu 5% este incorectă deoarece în structura acționariatului se află S.C. PCC CAMPINA PRODUCȚIE ÎNCĂLZIRE ÎNCĂLZIRE S.R.L. conform adresei ORC Cluj, iar conform adresei ORC Cluj la nr. ORC Cluj/J 12/848/1991 figurează în fapt o altă societate comercială și anume, S.C. PCC CAMPINA S.R.L. care și-a încetat activitatea în anul 2000.

Deși i s-a solicitat registrul acționarilor și procesul verbal de depunere a acțiunilor întocmit de cenzori, lichidatorul nu a prezentat aceste acte.

În consecință, suma ce putea fi repartizată acționarilor este de 1.200.000 lei și care reprezintă soldul creditor al contului 107 „rezultat reportat” la 31.12.2001, la care se adaugă profitul anului 2001 în sumă de 1.200.000 lei.

Cât privesc accesoriile, pârâta susține că au fost corect calculate având în vedere prevederile legale aplicabile la acel moment, respectiv dispozițiile art.92 alin.7 din Legea Nr.64/1995, republicată, precum și cele cuprinse în art.12 și 14 alin.1 din OG 61/2002, coroborate cu dispozițiile art.114 și 115 din O.G.92/2003.

La cererea părților, instanța a admis efectuarea în cauză a unei expertize contabile a cărei obiective au fost stabilite în ședința publică din 8.11.2005.

Apărătorul reclamantei a solicitat ca la efectuarea expertizei să participe și expertul observator Tare Gheorghe, cererea fiind aprobată.

Intrucât expertul numit de instanță Ungureanu Ion nu l-a consultat la întocmirea lucrării pe expertul observator, în ședința publică din 14.03.2006 s-a dispus prin adresă să se ceară acestuia punctul de vedere față de lucrarea întocmită.

La cererea instanței, reclamanta a prezentat în ședința publică din 6.06.2006 copie extras de pe registrul acționarilor.

Din analiza actelor și lucrărilor dosarului, instanța reține următoarele:

Urmare controlului fiscal de fond efectuat de consilierii din cadrul Structurii de Administrare Fiscală a D.G.F.P. Vâlcea în perioada septembrie 2004 – aprilie 2005 la reclamantă, s-a încheiat Raportul de inspecție fiscală înregistrat sub nr.54038/29.04.2005 (filele 32-64 dosar) prin care s-au reținut în sarcina agentului economic verificat obligații fiscale principale și accesorii față de bugetul de stat în valoare totală de 6.111.000.000 RON.

În baza acestui raport, DGFP - Activitatea de Inspecție Fiscală a emis dispoziția nr.40/3.05.2005 (filele 65-66 dosar) prin care s-au trasat măsuri și termene de ducere la îndeplinire, precum și decizia de impunere nr.303/3.05.2005 (filele 67-69 dosar) privind obligații fiscale suplimentar stabilite și obligații accesorii acestora.

Prin decizia de impunere s-a stabilit în sarcina reclamantei un impozit pe profit suplimentar, dobânzi și penalități de întârziere aferente în sumă totală de 1.200.000 lei, TVA suplimentară, dobânzi și penalități de întârziere în sumă de 1.200.000 lei și impozit pe dividende și obligații accesorii în valoare de 1.200.000 lei.

Împotriva acestor acte administrativ-fiscale reclamanta a formulat în termen legal contestație și care a avut ca obiect suma de 4.200.000 lei stabilită prin decizia de impunere nr.303/3.05.2005.

Prin decizia nr. 1000 din 17.07.2005 (filele 19-31 dosar) pârâta a respins ca neîntemeiată contestația.

Nemulțumită de modul de soluționare a contestației, reclamanta a formulat în termen legal și în temeiul art.187 alin.2 Cod de procedură fiscală și art.8 din Legea nr.554/2004, acțiune în anulare a celor două acte administrativ-fiscale.

In cauză s-a efectuat un raport de expertiză contabilă și două rapoarte cuprinzând poziția experților observatori și fața de lucrarea întocmită de expertul contabil desemnat de instanță.

Examinând acțiunea în raport de motivele invocate și de prevederile legale aplicabile, instanța reține că aceasta este întemeiată în parte pentru considerentele ce urmează:

1. Referitor la impozitul pe profit în sumă de ... lei și TVA în valoare de ... lei

Cu privire la suma de 1.000.000 lei considerată de organul de control drept cheltuială nedeductibilă la calculul profitului impozabil.

Reclamanta a achiziționat cu factura nr. 0/31.12.1999 de la S.C. ... S.R.L. C ... o hală în valoare de ... ROL fără TVA și un teren în suprafață de 5.500 m.p. în sumă de ... lei fără TVA.

Cu factura nr. 05.2002 reclamanta a vândut cele două imobile unui agent economic din T. ... cu suma de ... ROL, fără TVA, sumă ce a înregistrat-o în evidența contabilă ca venituri din vânzare (161.500.000 lei – venit din vânzarea clădirii și ... ROL din vânzarea terenului).

Referitor la construcție (hală), aceasta a fost înregistrată în evidența contabilă la valoarea de ... ROL. Aferent acestei construcții, reclamanta a calculat și înregistrat în contabilitatea sa amortizare în sumă de ... lei.

Valoarea rămasă la data înstrăinării era de ... lei (170.000.000 – ...), iar acest mijloc fix s-a vândut cu suma de ... lei.

Față de cele de mai sus, instanța reține că au fost respectate prevederile art.17 din Legea nr.15/1994, republicată, privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, reclamanta recuperând integral, prin vânzare, valoarea rămasă neamortizată a acestui mijloc fix.

Cât privește terenul în suprafață de 5.500 m.p., acesta a fost înregistrat în evidența contabilă a reclamantei la valoarea de ... lei și s-a vândut, conform raportului de evaluare, la suma de ... lei, înregistrându-se o diferență nefavorabilă de ... lei.

Art.17 din Legea nr.15/1994, republicată, cu modificări ulterioare, reglementează situația diferențelor de preț nefavorabile pentru mijloacele fixe supuse amortizării.

Prin H.G.266/1994 dată în aplicarea Legii nr.15/1994 s-a aprobat clasificatia și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe amortizabile care au fost clasificate în șapte grupe principale, în niciuna din ele nefiind cuprinse terenuri.

De altfel, chiar art.5 din Legea nr.15/1994, republicată, prevede că terenurile sunt active corporale care nu se supun amortizării.

Terenurile nefiind mijloace fixe ci active corporale nesupuse amortizării rezultă fără tăgadă că nu le sunt aplicabile prevederile art.17 din Legea nr.15/1994.

In speță, aplicabile sunt dispozițiile O.U.G.217/1999 de modificare a O.G.70/1994 privind impozitul pe profit care la art.22, prevăd că la estimarea valorii de piață a tranzacțiilor se utilizează trei metode (a comparării prețurilor, metoda cost-plus sau cea a prețului de revânzare).

Dacă aplicarea acestor metode nu este posibilă, iar prețul de vânzare este mai mic decât cel de achiziție, partea neacoperită de venituri este o cheltuială nedeductibilă.

Pentru aceste considerente, instanța reține punctul de vedere exprimat atât de pârâtă cât și de expertul desemnat, în sensul că suma de ROL reprezentând diferență între valoarea înregistrată în evidența contabilă a terenului vândut și prețul obținut prin vânzare reprezintă o cheltuială nedeductibilă la calcularea impozitului pe profit.

Referitor la suma de lei, cu care organul de control a majorat veniturile reclamantei.

La data de 20.12.1999 S.C.F. S.R.L., în calitate de cedent, a încheiat cu reclamanta, în calitate de cesionar, un contract de cesiune de creanță prin care i-a vândut cesionarei creanțe în valoare de ROL pe care le deținea asupra debitoarei S.C. S.A.

Reclamanta a înregistrat în evidența contabilă, în luna decembrie 1999, veniturile obținute din această cesiune de creanță.

La data de 14.09.2003 reclamanta a întocmit factura nr.171/2003 în valoare totală de ROL, din care TVA în sumă de ROL și care reprezintă dobânda legală calculată pe perioada 10.06.1999 – 10.09.2003 și actualizarea în funcție de inflație, calculată pentru aceeași perioadă (fila 807 dosar).

Prin încheierea nr. din 2003 Secția comercială a Tribunalului a dispus trecerea la procedura falimentului față de debitoarea-reclamantă în cauza de față.

La data de 31.12.2003 reclamanta, prin lichidator, a întocmit factura nr. prin care a ștornat factura nr. /14.09.2003 întocmită inițial, înscriind pe factură că ștornarea nu reprezintă o renunțare la drepturile ce i se cuvin (fila 151 dosar).

Din actele existente la dosar a reieșit că factura inițială a fost primită de S.C. care însă nu a înregistrat-o în contabilitate și nici nu a refuzat-o la plată, iar factura de ștornare nu a fost primită de acest debitor al reclamantei.

Ulterior ștornării, mai precis la data de 29.04.2004, reclamanta a chemat în judecată pe această debitoare, acțiunea făcând obiectul dosarului nr. /7/COM/2004 ce s-a aflat pe rolul Tribunalului Vâlcea și care prin sentința nr. /3.12.2004 a admis în parte acțiunea pentru aproximativ ROL.

Din verificarea efectuată de expertul numit la cei doi agenți economici a reieșit că prin emiterea facturii inițiale și apoi a celei de ștornare nu s-au înregistrat efecte economice la cele două societăți comerciale, că S.C.

nu a achitat reclamantei suma de _____ ROL, iar reclamanta nu a încasat această sumă.

Față de cele de mai sus, instanța reține că ștornarea facturii nr.17/14.09.2003 cu factura nr.321462/31.12.2003 s-a făcut corect și legal, acest act conține elementele de formă și de fond prevăzută de Legea nr.82/1991 pentru a fi utilizată ca document justificativ de înregistrare în evidența contabilă, precum și faptul că reclamanta nu a primit de la debitorul sa suma de _____ lei din care, TVA de _____ lei, ca atare, nu a obținut un profit suplimentar de _____ lei aferent căruia organul de control a calculat impozitul pe profit suplimentar în valoare de _____ lei, mai precis reclamanta nu datorează impozit pe profit în sumă de _____ ROL.

2 Referitor la TVA în valoare de _____ ROL.

Această sumă este compusă din _____ lei TVA aferentă facturii nr.17/14.09.2003 emisă de reclamantă către S.C. _____ S.A. pentru suma de _____ lei și din _____ lei – TVA suplimentară aferentă valorii în minus cu care s-au vândut, cu factura nr.321462/27.05.2003 cele două imobile (420.168.067 lei) față de valoarea cu care s-au cumpărat cu factura nr. _____ /31.12.1999 (_____ ROL).
de TVA suplimentară de _____ ROL s-a calculat de către organul de control la factura nr.17/14.09.2003; deși reclamanta nu a primit de la S.C. _____ suma aferentă căreia s-a calculat această TVA.

Factura a fost ștornată legal prin factura nr. _____ /31.12.2003, astfel că instanța reține că TVA suplimentară stabilită de organul de control nu are suport legal.

Cât privește TVA în valoare de _____ lei, aceasta a fost corect stabilită de organul de control la diferența de preț dintre valoarea de cumpărare a celor două imobile și cea obținută din vânzarea lor și, ca atare, instanța reține că reclamanta are obligația achitării TVA în valoare de _____ ROL.

3. Cu privire la impozitul pe dividende în sumă de _____ lei.

În anul 1999 reclamanta a înregistrat un profit nerepartizat în sumă de _____ ROL.

La data de 31.12.2001 reclamanta avut înregistrat în evidența contabilă profit realizat aferent anului 2001 în valoare de _____ lei, iar la data de _____ 2002 profitul nerepartizat înregistrat în evidența contabilă era de _____ ROL.

Adunarea Generală a Acționarilor întrunită la data de 18.04.2002 a împuternicit administratorul unic să repartizeze profitul pentru plata dividendelor aferente perioadei trecute până la data de 31.12.2001-

Urmare hotărârii AGA reclamanta a înregistrat în evidența contabilă, în luna aprilie 2002, ca dividende de plată, suma de _____ lei și a calculat și înregistrat impozit pe dividende în valoare de _____ ROL prin aplicarea cotei de 5% asupra acestei sume.

Potrivit statutului și contractului de societate, reclamanta avea un capital social de 4 miliarde lei divizat în 4 mii de acțiuni la purtător care pot fi transmise între acționari prin traducțiune directă.

Cu adresa nr. 25.03.2005 ORC a comunicat pârâtei structura acționariatului la reclamantă (75,625% deținut de o persoană juridică, respectiv, S.C. și 24,375% deținut de persoane fizice), precum și faptul că până la acea dată nu s-au depus acte de modificare a structurii acționariatului.

Cu adresa nr. 52849/26.04.2005 DGFP a făcut cunoscut pârâtei că începând cu anul 2000 S.C. și-a încetat activitatea.

Referitor la suma care putea fi repartizată ca dividende acționarilor, potrivit art.112 alin.2 din Legea nr.31/1990, republicată, AGA aprobă sau modifică situațiile financiare anuale pe baza rapoartelor administratorilor, ale cenzorilor sau ale auditorilor financiari și repartizează profitul din care rezultă nivelul dividendelor, iar conform dispozițiilor cuprinse în Legea nr.82/1991, republicată, rezultatele unui exercițiu financiar nu pot fi influențate de rezultatele financiare ale anilor următori.

Potrivit art.8 din HG 202/2000 pierderea anuală, stabilită prin declarația de impozit pe profit, se recuperează din profiturile impozabile obținute în următorii 5 ani, recuperarea pierderilor se face în ordinea înregistrării lor la fiecare termen de plată a impozitului pe profit din anul înregistrării acestora.

În consecință, rezultatele financiare ale anului 1999, care s-a încheiat la 31.12.1999, nu pot fi modificate cu rezultatele financiare ale anilor următori.

În speță, suma ce se putea repartiza acționarilor ca dividende și care reprezintă profitul pe anul 1999 este de RON.

Cât privește structura acționariatului la data de 18.04.2002 când s-a făcut repartizarea dividendelor, acesta era compus numai din acționari persoane fizice, așa cum rezultă atât din registrul acționarilor, cât și din datele existente în înscrisurile de la filele 161, 177, 181-185, 198-199 dosar.

Potrivit dispozițiilor cuprinse în Legea nr.31/1990, republicată, cenzorilor le revine obligația de a verifica concordanța între acțiunile depuse de către acționar și cele înscrise în Registrul acționarilor, având în vedere că în cauză proprietatea acțiunilor la purtător se transferă prin simpla traducțiune a lor.

Instanța reține că ședința AGA din 18.04.2002 s-a ținut cu respectarea art.117 din Legea nr.31/1990, republicată (s-au îndeplinit formalitățile de convocare prin publicitate, acțiunile au fost depuse de acționari cu 6 zile înainte de adunarea generală, s-a întocmit procesul verbal al ședinței AGA, aceasta a adoptat hotărârea din 18.04.2002).

La ședința AGA din 18.04.2002 au participat acționari persoane fizice care dețineau 62,45% din acțiuni.

Pe cale de consecință, în mod corect reclamanta a calculat pentru dividendele repartizate în valoare de lei un impozit în procent de 5% în sumă totală de lei.

Cât privește capătul de acțiune care se referă la data până la care se calculează obligațiile accesorii, instanța reține că obiectul cauzei îl constituie

obligatii bugetare principale ce trebuiau constituite și virate de reclamantă în intervalul 1 ianuarie 2002 – 30 septembrie 2004, perioadă în care aplicabile erau prevederile art.37 din Legea nr.64/1995, potrivit cărora orice dobândă sau cheltuială nu va putea fi adăugată creanțelor de la data deschiderii procedurii de reorganizare judiciară.

Modificarea Legii nr.64/1995 s-a publicat în M.O.din 17.11.2004 și, ca atare, în speță nu se aplică dispozițiile art.92 alin.7 din această lege modificată.

Pentru aceste considerente, instanța reține că obligațiile bugetare accesorii trebuiau calculate până la data de 30.06.2002 când s-a deschis procedura de reorganizare judiciară și a falimentului față de reclamant.

Față de cele de mai sus, și în temeiul art.18 din Legea nr.554/2004, instanța va admite în parte acțiunea, va anula dispozițiile cuprinse în decizia nr. 7.2005 și decizia de impunere nr. 3.05.2005, referitoare la obligarea reclamantei la plata sumelor de 2000 RON reprezentând impozit pe profit, 14000 RON – TVA, 2000 RON dobânzi și 93 RON penalități de întârziere aferente acestei obligații bugetare, 2000 RON impozit pe veniturile din dividende, 10000 RON dobânzi și 20000 RON penalități de întârziere.

Reține că reclamanta are următoarele obligații față de bugetul de stat:
2000 RON – dobânzi și 2000 RON – penalități de întârziere aferente impozitului pe profit,
14000 RON – TVA, 2000 RON – dobânzi și 93 RON – penalități de întârziere aferente TVA,
2000 RON – impozit pe veniturile din dividende,
10000 RON – dobânzi și 20000 RON – penalități de întârziere aferente acestei obligații bugetare.

Cât privește capătul de cerere referitor la cheltuieli de judecată, conform art.276 Cod de procedură civilă, când pretențiile fiecărei părți au fost încuviințate numai în parte, instanța apreciază în ce măsură fiecare poate fi obligată la plata cheltuielilor de judecată.

Instanța reține că valoarea totală a cheltuielilor făcute de reclamantă cu judecarea litigiului este de 3000 RON și întrucât acțiunea a fost parțial întemeiată, va obliga pe pârâtă la plata către reclamantă a sumei de 3000 RON cu titlu de cheltuieli de judecată și va respinge ca neîntemeiat capătul de cerere pentru diferența de 3.000 RON.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
HOTARAȘTE:**

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta S. SECURITY INVESTMENTS S.R.L., societate în faliment, reprezentată de lichidator S.C. S.R.L. cu sediul în municipiul Iași, str. General Gheorghe Ar.18, județul Iași, în contradictoriu cu pârâta DIRECTIA GENERALA A FINANTELOR PUBLICE JUDEȚ IASI, cu sediul în municipiul Iași, str. General Gheorghe Ar.18, nr. 1, județul Iași, și în consecință:

Anulează dispozițiile cuprinse în decizia nr. 7.2005 și decizia de impunere nr. 3.05.2005 referitoare la obligarea reclamantei la plata sumelor de 20000 RON – reprezentând impozit pe profit, 140000 RON – TVA,

RON – dobânzi și 55 RON – penalități de întârziere aferente TVA, 500 RON – impozit pe veniturile din dividende, 500 RON – dobânzi și 500 RON – penalități de întârziere.

Mentține celelalte dispoziții ale celor două acte administrativ-fiscale.

Reține că reclamanta are următoarele obligații față de bugetul de stat:

500 RON – dobânzi și 500 RON – penalități de întârziere aferente impozitului pe profit, 500 RON – reprezentând TVA, 500 RON – dobânzi și 500 RON – penalități de întârziere aferente TVA, 500 RON – impozit pe veniturile din dividende, 500 RON – dobânzi și 500 RON – penalități de întârziere aferente aceste obligații bugetare.

Obligă pârâta să plătească reclamantei 6.000 RON cu titlu de cheltuieli de judecată și respinge capătul de cerere pentru diferența de 3.000 RON.

Definitivă.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică astăzi 13 iunie 2006.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

Red. 11.11.06

Dact. 11.11.06

Ex.2/15.06

PRU

D.11.06

ca.11.06

ter.11.06

asupra

11.11.06

11.11.06

11.11.06

11.11.06

11.11.06